

## Arrest

nr. 296 839 van 10 november 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER  
Brusselsesteenweg 54  
2800 MECHELEN

tegen:

de Stad MECHELEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de waarnemend burgemeester van de stad Mechelen van 19 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BLEYENBERGH, die *loco* advocaat P. VAN DER STRATEN verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 19 januari 2023 neemt de waarnemend burgemeester van de stad Mechelen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“in uitvoering van artikel 52, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een*

*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 07/10/2022 werd ingediend door:*

*(...)*

*om de volgende reden geweigerd :*

*(...)*

*x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: ontbrekende documenten: Geldig paspoort van Venezuela (...)"*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij in haar syntheseseminarie de schending aan van artikel 41 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht haar enig middel in de syntheseseminarie toe als volgt:

*"1.*

*Verzoekster zette in het verzoekschrift haar middel uiteen zoals hieronder samengevat:*

*In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen geldig paspoort voorlegt, hetgeen de determinerende reden van de weigering blijkt te zijn. Verzoekster legde bij haar aanvraag gezinshereniging met de referentiepersoon een Venezolaans internationaal paspoort voor met geldigheidsdatum van 18.08.2014 tot 17.08.2019. Verzoekster legde ook een nationale identiteitskaart van Venezuela voor die geldig is van 25.03.2015 tot 03.2025, maar het is niet zeker dat deze laatste zich ook in het administratief dossier bevindt.*

*Kennelijk weigert verweerder de aanvraag dus louter omwille van het feit dat het internationaal paspoort vervallen is. Bij de indiening van een aanvraag gezinshereniging, dient de procedure zoals beschreven in art. 52 van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 te worden gevolgd, dat luidt als volgt:*

*§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.*

*In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.*

*Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.*

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Voor het bewijs van identiteit wordt voor de aanvrager die om gezinshereniging op grond van art. 40ter Vreemdelingenwet vraagt, dus verwezen naar de identiteitsdocumenten overeenkomstig art. "41 tweede lid" van de wet. Het artikel 41 luidt:

§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

*De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.*

*§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.*

*§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.*

*Uit deze bepaling blijkt dus dat verzoekster, in principe, een “geldig paspoort” moet voorleggen, maar dat het niet hebben van een geldige identiteitskaart of geldig nationaal paspoort enkel kan gesanctioneerd worden met een facultatieve geldboete. Bijgevolg is een andere sanctie, zoals het weigeren van het verblijf om deze reden, niet mogelijk.*

*Dit geldt temeer nu verzoekster bovendien een wel nog steeds geldige identiteitskaart kon voorleggen. Hoe dan ook dient er op gewezen te worden dat er in hoofde van verweerder geen redelijke twijfel kan bestaan over de identiteit van verzoekster. Immers vermeldt haar vervallen paspoort exact dezelfde identiteitsgegevens als haar nog geldige nationale identiteitskaart. Daarnaast is het algemeen gekend dat de Venezolaanse staat in de voorbije decennia geen gebiedsuitbreiding of -inperking heeft gekend, zodat er prima facie geen redenen zijn die kunnen doen vermoeden dat een essentieel onderdeel van verzoeksters identiteit, zoals haar nationaliteit, gewijzigd zou kunnen zijn.*

*Door verzoeksters aanvraag te weigeren omdat haar paspoort vervallen is, heeft verweerder de bepalingen uit art. 41 Vreemdelingenwet en art. 52 Vreemdelingenbesluit geschonden. De bestreden beslissing moet dan ook worden vernietigd.*

*2.*

*In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder met verwijzing naar het artikel 41,§2 vierde lid van de vreemdelingenwet, dat wanneer het familielid (van de Unieburger) niet over de vereiste documenten beschikt, de overheid hem of haar in de gelegenheid moet stellen om deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op andere wijze te laten vaststellen of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.*

*Er wordt daarbij verwezen naar het arrest van uw Raad van 11.01.2023 met nummer 283016 en naar de tekst van het artikel 52 van het KB van 08.10.1981.*

*Voort stelt verweerder dat de Venezolaanse identiteitskaart van verzoekster niet zou zijn overgemaakt en dat het voorgelegde paspoort niet kan worden aanvaard omdat het vervallen is.*

*3.*

*Verzoekster volhardt in deze in haar middelen uiteengezet in het verzoekschrift en wenst te repliceren op verweerders nota met opmerkingen als volgt:*

*Het arrest met nummer 283.016 van uw Raad waar verweerder naar verwijst is niet analoog van toepassing op huidig geschil, aangezien het in die zaak niet ging om een verzoeker die een vervallen paspoort voorlegde maar om een verzoeker die geen geldig visum in zijn paspoort had.*

*Doch zelfs indien uit art. 41, §2 lid 1 Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat in beginsel een “geldig paspoort” moet worden voorgelegd (en voor zover het begrip “geldig” betrekking heeft op de*

geldigheidsduur van het paspoort), dan nog wordt dit genuanceerd door het laatste lid van dezelfde bepaling, volgens hetwelk de verzoekende partij, als familielid van een Unieburger (of van de statische Belg, gelet op de principiële gelijkshakeling tussen beiden zoals bepaald in art. 40ter, §2 Vreemdelingenwet) die niet de vereiste documenten verkrijgt, zijn recht op vrij verkeer en verblijf ook kan laten vaststellen of bewijzen op andere wijze.

Dit wordt bevestigd door het arrest van uw Raad van 03.12.2019, met nummer 229.757 (waarbij het ook ging om een familielid van een Belg dat een vervallen paspoort voorlegde). Uw Raad stelde daarin:

Zoals hiervoor gesteld en dit wordt bevestigd in de nota met opmerkingen, gaat de verwerende partij er in haar beslissing vanuit dat de verzoekende partij het bewijs dat zij beschikt over een geldig identiteitsdocument dient te leveren overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet, dit gelet op het bepaalde in artikel 52, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.” (eigen onderlijning)

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1°, van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het “artikel 41, tweede lid” van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:  
“(…)”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door het huidige artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Hierin werd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaald als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt bovendien voor artikel 47, § 1, van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt als volgt:

*“De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:*

*1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of*

*2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of*

*3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of*

*4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.*

*Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”*

*(...)*

*Zoals reeds werd aangegeven, moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.*

*(...)*

*Ook uit artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet kan dus niet worden afgeleid als zou in ieder geval een geldig paspoort zijn vereist, zoals de verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing*

*Artikel 47 van de Vreemdelingenwet<sup>1</sup> geeft, zoals de verzoekende partij correct stelt, enkel verdere uitvoering aan oud “artikel 41, tweede lid” oftewel huidig artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

*(eigen onderlijning)*

*Kortom, aangezien onder het begrip “bewijs van identiteit” uit art. 52 Vreemdelingenbesluit overeenkomstig art. 41 §2 Vreemdelingenwet niet alleen het “geldig paspoort” moet worden begrepen, maar dat dit ook “op andere wijze kan worden vastgesteld of bewezen”, kan dit bewijs van identiteit ook geleverd worden met een vervallen paspoort, zoals wordt bevestigd in art. 47 Vreemdelingenbesluit.*

*Het artikel 41, §2 werd intussen weliswaar opnieuw (beperkt) gewijzigd, ditmaal door de van 8 mei 2019, doch de determinerende bepaling omtrent de alternatieven voor een geldig paspoort werd niet aangepast.*

*Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de bepalingen uit art. 41§2 Vreemdelingenwet en art. 52 Vreemdelingenbesluit, en dient deze te worden vernietigd.”*

3.2. De verzoekende partij betoogt aldus in eerste instantie dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij geen geldig paspoort voorlegt, hetgeen het determinerend motief lijkt te zijn, dat zij bij haar aanvraag een internationaal paspoort heeft voorgelegd geldig tot 17 augustus 2019, dat zij ook een nationale identiteitskaart heeft voorgelegd van Venezuela geldig tot maart 2025 maar het niet zeker is of deze laatste zich in het administratief dossier bevindt, dat de verwerende partij de aanvraag weigert omdat het paspoort vervallen is, dat bij de indiening van de aanvraag gezinshereniging, de procedure uit artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit dient gevolgd te worden, dat voor het bewijs van identiteit, voor de aanvragen gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de identiteitsdocumenten conform artikel “41, tweede lid” van de Vreemdelingenwet, dat uit deze bepaling blijkt dat de verzoekende partij in principe een geldig paspoort moet voorleggen, maar dat het niet hebben van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort enkel kan worden gesanctioneerd met een facultatieve geldboete, dat een andere sanctie bijgevolg, zoals het weigeren van het verblijf, om die reden, niet mogelijk is.

3.3. De Raad onderzoekt het middel in de het licht van de bepalingen zoals deze van toepassing zijn op de gezinshereniging met een Belgische onderdaan die, zoals *in casu*, niet eerder gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en verblijf.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*  
*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*  
*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.*  
*[...]”.*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*  
*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”*

De verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in als wettelijk samenwonende partner van een Belgische man, ofwel op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.*  
*(...)”*

Zoals de verzoekende partij aangeeft, dient de procedure zoals beschreven in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit te worden gevolgd.

Artikel 52, §§ 2 en 3 luidt als volgt:

#### **§ 2**

*Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:*

- 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;*
- 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.*

#### **§ 3**

*Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

Het bepaalde in artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het *“artikel 41, tweede lid”* van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

*“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken*

*familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”*

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid vervangen door artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Hierin werd bepaald als volgt:

*“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.*

*De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.*

*Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.*

*Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”*

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”*

Artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

*“§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”*

Uit haar betoog blijkt dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij enkel een vervallen nationaal paspoort heeft voorgelegd. Voorts blijkt uit het betoog eveneens dat de verzoekende partij erkent dat zij in principe een geldig paspoort moet voorleggen. Echter is zij van mening, gelet op het gestelde in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet, dat het niet hebben van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort enkel kan worden gesanctioneerd met een facultatieve geldboete, dat een andere sanctie bijgevolg, zoals het weigeren van het verblijf, om die reden, niet mogelijk is.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt, blijkt uit deze bepaling geenszins dat de geldboete de enige sanctie is. Uit artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde een geldboete van 200 euro kan opleggen aan het familielid van de burger van de Unie die niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum.

Artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in geen enkel opzicht dat een derdelands familielid die niet voldoet aan de documentaire voorwaarden, enkel een boete kan krijgen.

De mogelijkheid om een boete op te leggen staat bovendien los van de duidelijke en imperatieve bepaling van artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het derdelands familielid van de burger van de Unie (zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet) enkel het recht heeft om deze Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover hij de in artikel 41, tweede lid (thans: artikel 41, §2) van de Vreemdelingenwet bedoelde documentaire voorwaarde vervult. De kwestieuze documentaire voorwaarde vindt zodoende in hoofdzaak haar wettelijke grondslag in artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De sanctie, zoals voorzien in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij erkent bovendien dat de procedure conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit dient gevolgd te worden en gaat met haar betoog dat het weigeren van het verblijf niet mogelijk is bij niet voorleggen van een geldig paspoort, doch enkel een facultatieve boete, voorbij aan het bepaalde in de derde paragraaf van voormelde bepaling, waaruit blijkt dat de verwerende partij de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20 indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten, waarbij uit de tweede paragraaf blijkt dat het onder meer gaat om “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”, heeft overgemaakt.

3.4. Met haar betoog, in punt 3.2., maakt de verzoekende partij geenszins een schending van artikel 41 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit aannemelijk.

3.5. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat voormeld betoog des te meer geldt daar zij nog steeds een geldige identiteitskaart kon voorleggen. De Raad ziet niet in en de verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze het feit dat zij eventueel een geldige identiteitskaart kan voorleggen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden dat een andere sanctie dan het opleggen een facultatieve geldboete, meer bepaald het weigeren van het verblijfsrecht, niet mogelijk is bij het niet voldoen aan de documentaire voorwaarden.

Bovendien, en waar de verzoekende partij betoogt dat er in hoofde van de verwerende partij geen redelijke twijfel kan bestaan over haar identiteit, dat haar vervallen paspoort immers exact dezelfde identiteitsgegevens vermeldt als haar nog geldige nationale identiteitskaart, heeft de verzoekende partij geen belang bij haar betoog, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij haar nationale identiteitskaart heeft voorgelegd. Door louter te betogen dat zij ook een nationale identiteitskaart heeft voorgelegd van Venezuela geldig tot maart 2025, toont zij dit geenszins aan.

3.6. Waar zij nog stelt dat het algemeen bekend is dat de Venezolaanse staat in de voorbije decennia geen gebiedsuitbreiding of -inperking heeft gekend, zodat *prima facie* er geen redenen zijn die kunnen doen vermoeden dat een essentieel onderdeel van haar identiteit, zoals haar nationaliteit, gewijzigd zou kunnen zijn, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze dit zou aantonen dat, in strijd met artikel 41 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, werd gesteld dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie daar zij geen geldig paspoort heeft voorgelegd.

3.7. In haar synthesesmemorie voert de verzoekende partij tot slot nog een betoog als repliek op de nota met opmerkingen en dit als volgt:

*“Doch zelfs indien uit art. 41, §2 lid 1 Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat in beginsel een “geldig paspoort” moet worden voorgelegd (en voor zover het begrip “geldig” betrekking heeft op de geldigheidsduur van het paspoort), dan nog wordt dit genuanceerd door het laatste lid van dezelfde bepaling, volgens hetwelk de verzoekende partij, als familielid van een Unieburger (of van de statische Belg, gelet op de principiële gelijkschakeling tussen beiden zoals bepaald in art. 40ter, §2 Vreemdelingenwet) die niet de vereiste documenten verkrijgt, zijn recht op vrij verkeer en verblijf ook kan laten vaststellen of bewijzen op andere wijze.*

*Dit wordt bevestigd door het arrest van uw Raad van 03.12.2019, met nummer 229.757 (waarbij het ook ging om een familielid van een Belg dat een vervallen paspoort voorlegde). Uw Raad stelde daarin:*

*Zoals hiervoor gesteld en dit wordt bevestigd in de nota met opmerkingen, gaat de verwerende partij er in haar beslissing vanuit dat de verzoekende partij het bewijs dat zij beschikt over een geldig*

identiteitsdocument dient te leveren overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet, dit gelet op het bepaalde in artikel 52, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.” (eigen onderlijning)*

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1°, van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het “artikel 41, tweede lid” van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:  
“(…)”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door het huidige artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Hierin werd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaald als volgt:

*“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”*

Het bepaalde in artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt bovendien voor artikel 47, § 1, van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt als volgt:

*“De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:*

*1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of*

*2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of*

*3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of*

*4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.*

*Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”*

*(...)*

*Zoals reeds werd aangegeven, moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.*

*(...)*

*Ook uit artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet kan dus niet worden afgeleid als zou in ieder geval een geldig paspoort zijn vereist, zoals de verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing*

*Artikel 47 van de Vreemdelingenwet<sup>1</sup> geeft, zoals de verzoekende partij correct stelt, enkel verdere uitvoering aan oud “artikel 41, tweede lid” oftewel huidig artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

*(eigen onderlijning)*

*Kortom, aangezien onder het begrip “bewijs van identiteit” uit art. 52 Vreemdelingenbesluit overeenkomstig art. 41 §2 Vreemdelingenwet niet alleen het “geldig paspoort” moet worden begrepen, maar dat dit ook “op andere wijze kan worden vastgesteld of bewezen”, kan dit bewijs van identiteit ook geleverd worden met een vervallen paspoort, zoals wordt bevestigd in art. 47 Vreemdelingenbesluit.*

*Het artikel 41, §2 werd intussen weliswaar opnieuw (beperkt) gewijzigd, ditmaal door de van 8 mei 2019, doch de determinerende bepaling omtrent de alternatieven voor een geldig paspoort werd niet aangepast.*

*Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de bepalingen uit art. 41§2 Vreemdelingenwet en art. 52 Vreemdelingenbesluit, en dient deze te worden vernietigd”*

*De Raad kan enkel vaststellen dat dit betoog geenszins blijkt uit of een grondslag vindt in het verzoekschrift en de verzoekende partij aldus nieuwe argumenten ontwikkelt betreffende de aangevoerde schending van artikel 41 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, in het enig middel in haar syntheseseminarie.*

*De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een syntheseseminarie in te dienen.*

*In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de syntheseseminarie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:*

*“De herinvoering van de syntheseseminarie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.*

*De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen.*

*De meerwaarde van een syntheseseminarie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer*

*tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”*

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de syntheseseminarie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de syntheseseminarie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een syntheseseminarie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de syntheseseminarie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij in de syntheseseminarie voor het eerst uiteenzet dat zelfs indien uit artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat in beginsel een “geldig paspoort” moet worden voorgelegd, dit moet worden genuanceerd door het laatste lid van deze bepaling volgens hetwelk zij, als familielid van een Unieburger – of van de statische Belg, gelet op de principiële gelijkschakeling bepaald in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet – die niet de vereiste documenten verkrijgt, haar recht op vrij verkeer ook kan laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij in haar syntheseseminarie een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting geeft omtrent de wijze waarop de door haar aangevoerde rechtsregels worden geschonden en dat geenszins blijkt dat de eigenlijke grondslag van dit middel nog niet bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend.

Deze uiteenzetting is dan ook laattijdig en onontvankelijk.

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan over het laattijdig aangevoerde “middel”.

3.8. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 41 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit niet aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER